

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939

ΑΡΙΘ. 23

ΘΕΤΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ἡ στάσις τῆς νέας χριστιανικῆς γενεᾶς, τὴν ὁποίαν εἰς προηγούμενον φύλλον ἐχα-
ρακτηρίσαμεν ὡς ἐπιθετικὴν ἐφ' ὅλων τῶν
πεδίων πρὸς ἀπόκτησιν τῶν κατὰ τὴν ὑλό-
φρονα περιόδον ἀπολεσθέντων, ἔχει γνώρι-
σμα, τὸ ὁποῖον ἐλλεῖπει ἀπὸ πάσης ἄλλης κο-
σμοθεωριακῆς κινήσεως. Ἐνῶ δηλαδὴ εἰς
πᾶσαν κίνησιν ἐπιθετικὴν, ξένην πρὸς τὸν
Χριστιανισμόν, τὸ χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ
ἄρνησις, εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐπίθεσιν, ὅλος
ἀντιθέτως, τὸ ἰδιάζον εἶναι οὐχὶ ἡ κατακρή-
μνισις τῶν σαθρῶν καὶ τῶν κακῶς κειμέ-
νων, μετὰ τὴν ὁποίαν, συμπαρασύρουσαν συ-
νήθως καὶ πᾶν ὅ,τι ὑφίστατο ὑγιᾶς καὶ καλόν,
παραμένει κενὸν χαῖνον καὶ ἀναπλήρωτον,
ἀλλ' ἡ θετικὴ δημιουργία, ἡ ὁποία συνίσταται
εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἀρραγοῦς ἀ-
νοικοδόμησιν τοῦ νέου. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς
ὡς κίνημα εἶναι ταυτοχρόνως συντηρητικὸς
καὶ ἐπαναστατικὸς. Συντηρητικὸς μὲν ὅσον
ἀφορᾷ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ὑγιοῦς καὶ τοῦ
ἀγαθοῦ, ἐπαναστατικὸς δὲ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ
ἔργον τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ νοσοῦντος
καὶ μεμολυσμένου διὰ τοῦ ὑγιοῦς καὶ τοῦ ἀ-
διαφθόρου. Τὸ ἀπέδειξε κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ
βήματα ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ
κόσμου, ὅτε διεκράτησε καὶ διεφύλαξεν ὅ,τι
τυχὸν ὑπῆρχε τὸ ὑγιᾶς, ἀπέρριψε δὲ καὶ ἀπε-
κάθαρε τὸ ποικιλόμορφον τοῦ ἀρχαίου κόσμου
ἄγος, δημιουργήσας τὸν λεγόμενον χριστιανι-
κὸν πολιτισμόν.

Τὸ ἀποδεικνύει καὶ πάλιν σήμερον, ὅτε
ἐναντι τῶν δημιουργιῶν τῆς ὑλόφρονος ἐπο-
χῆς δὲν λαμβάνει στάσιν ἀρνητικὴν, ἀπορρι-
πτων συλλήβδην αὐτάς, ἀλλὰ θετικὴν, τονί-
ζων τὸ ἐν αὐταῖς ὑπάρχον ἀγαθὸν καὶ κατα-
δικάζων τὴν κακὴν αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τὰ πολλά,
χορῆσιν.

Ὁ Χριστιανισμὸς ὁμοῦ μὴ ὢν ἀπλῶς ἀν-

θρώπινόν τι δημιούργημα, ἀλλ' ἐνέχων ἐν
ἑαυτῷ καὶ τὸ θεῖον στοιχεῖον, ὢν τοῦτ' αὐτὸ
θεανθρώπινος, ἐπὶ ὅσους αἰῶνας καὶ ἂν ἐξα-
κολουθήσῃ παρέχων εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν
θετικὴν αὐτοῦ συμβολὴν δὲν εἶναι δυνατόν
ποτε νὰ θεωρηθῇ ἐν τῇ κοινωνικῇ καὶ τῇ πο-
λιτιστικῇ σφαιρᾷ ὡς μὴ ἔχων νὰ προσφέρῃ τι
πλέον. Δι' ὃ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ πάντοτε νὰ
ἀποτελεῖ καὶ νὰ παρέχῃ διαρκῆ παρόρμησιν
πρὸς ἀνωτέρας πολιτιστικὰς καὶ ἠθικὰς κατα-
κτήσεις, χωρὶς ποτε νὰ εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ
τὴν πλήρη καὶ τελείαν αὐτοῦ ἔκφρασιν ἐν
τοῖς ἀτελέσιν ἀνθρώπinois πολιτιστικοῖς κα-
τασκευάσμασιν. Ἡ τελείωσις θὰ ἐπέλθῃ μό-
νον ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὅτε τὸ ἄν-
θρώπινον στοιχεῖον, ὡς θνητόν, θὰ καταποθῇ
ὑπὸ τῆς Ζωῆς καὶ θεοποιούμενον θὰ δύνα-
νται ἄνευ πλέον τῶν ἐγκοσμίων ἀτελειῶν
νὰ λάμψῃ τελείως καὶ αἰωνίως μετὰ τοῦ θεοῦ.
Ἐφ' ὅσον ὁμοῦ ὁ Χριστιανισμὸς δοῦν ἐν τῷ
κόσμῳ ἀκριβῶς αὐτὴ αὐτὴ ἡ θεανθρώπινος
αὐτοῦ σύστασις παρέχει εἰς αὐτὸν τὴν δυνα-
τότητα, ὥστε ἐναντι παντὸς πολιτισμοῦ ἄν-
θρώπινου, νὰ ἐμφανίζεται τοῦτο μὲν ὡς ἐλέγ-
χων καὶ ἀποκαθαίρων, τοῦτο δὲ ὡς διαρκῶς
ἐπὶ τὰ πρόσω δημιουργῶν. Ἡ παρούσα γε-
νεά, διδαχθεῖσα ἀπὸ τὴν πικρὰν καὶ ἄχαρι
τῶν προηγηθεισῶν αὐτῆς πείραν, ἐστράφη
βεβαίως καὶ πάλιν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν,
ἀναμένουσα ἀπ' αὐτοῦ τὴν διπλὴν ταύτην ἐ-
νέργειαν. Τοῦτο ὁμοῦ δὲν εἶναι ἀρκετόν. Δι-
ότι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐνθουσιώδης ἐπικρότη-
σις τῶν σωτηρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀλη-
θειῶν, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ἀτομικὴ ἐνδὸς ἐκά-
στου ἐξ ἡμῶν συμβολή. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν,
μετέχων τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ μέλος αὐ-
τοῦ τοῦ σώματος τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῆς, καὶ
συνεπῶς καὶ ὀργανικῶς ὑποχρεοῦται. ὅπως
συμμετάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἀνακαινιστικὸν
καὶ δημιουργικὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔργον.
Ὁ σύνδεσμος ἐνδὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν πρὸς τὸ

δλον εἶναι τοιοῦτος, ὥστε θεωρητικὴ ἀπλῶς ἀποδοχὴ τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν δὲν εἶναι ἀρκετὴ, ἵνα ἐξασφαλίσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ζωὴν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀποτελοῦντες ζῶντα μέλη ἐν τῷ μυστικῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΟΙ ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΤΕΠΠΑΣ ΜΩΑΒ
22,1—36,13

Α' Μηχανογραφία Μωαβιτῶν καὶ Μαδιανιτῶν κατὰ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. 22,1—25,18.

I. Οἱ χρησιμοὶ τοῦ Βαλαάμ. 22 1—24,25: α') Ὁ βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν ζητεῖ παρὰ τοῦ προφήτου Βαλαάμ νὰ καταρασθῇ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, 22, 1-21: 1) Ἄφιξις τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς τὰς στέππας τῆς Μωάβ, στ. 1. 2) Ἀνησυχία τοῦ βασιλέως καὶ ὑφήγησις αὐτοῦ πρὸς τοὺς γείτονας Μαδιανίτας στ. 2—4. 3) Ἀποστολὴ τῆς πρώτης πρεσβείας πρὸς τὸν Βαλαάμ ἐκ Μωαβιτῶν καὶ Μαδιανιτῶν, στίχ. 5-6 4) Κατὰ θεῖαν ἐμπνευσιν (στ. 12), ὁ Βαλαάμ ἀρνείται καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρεσβείαν, ἀλλὰ καὶ νὰ καταρασθῇ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, στ. 7 14. 5) Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης, ἀποστολῆ πρὸς τὸν προφήτην καὶ δευτέρας ἐπισημοτέρας πρεσβείας, στ. 15-17. 6) Ἐπιτρέψαντος τοῦ Θεοῦ σκοπίμως, ὁ Βαλαάμ ἀποδέχεται νὰ πορευθῇ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν Βαλάκ, ἀλλ' ἐπὶ ἐρητῆ τοῦ Θεοῦ ἐντολῆ, νὰ εἴπῃ ὅ,τι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ φωτισθῇ, στ. 18-21.— β') Ἡ ὄνος τοῦ Βαλαάμ, στ. 22-35: 1) Ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ κατὰ τοῦ Βαλαάμ ἐξ αἰτίας τῆς μετατροπῆς τῶν διαθέσεων τοῦ Βαλαάμ, ἀνθρώπου φιλαργύρου, θέσαντος κατὰ νοῦν νὰ καταρασθῇ τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, στίχ. 22α. 2) Ἐμφάνισις ἀγγέλου μεθ' ὕψους ἀπειλητικοῦ καθ' ἑδδὸν ἐπὶ σκοπῷ νὰ συγκρατήσῃ τὸν προφήτην ἀπὸ τῆς ἀντιθέου ἀποφάσεως του, νὰ καταρασθῇ δηλαδὴ τὸν Ἰσραήλ, στ. 22β. 3) Ἡ σημαντικὴ ταραχὴ τῆς ὄνου ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀγγέλου, αἱ ἀποκλίσεις αὐτῆς καὶ ἡ κακὴ μεταχειρίσις τοῦ Βαλαάμ, στ. 23-27. 4) Θαυμασιώδης διάλογος μεταξὺ τοῦ Βαλαάμ καὶ τῆς ὄνου αὐτοῦ, στ. 28-30. 5) Ἐπέμβασις τοῦ ἀγγέλου κατὰ τοῦ Βαλαάμ, λέγοντος ἐν τέλει: «ἡμάρτηκα», στ. 31-34. 6) Ὁ ἀγγελὸς καθιστᾷ καὶ πάλιν προσεκτικὸν τὸν Βαλαάμ νὰ εἴπῃ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ὅ,τι ὑπαγορεύει αὐτῷ ὁ Θεός, στ. 35.— γ') Ὁ Βαλαάμ ἐνώπιον τοῦ Βαλάκ, 22,36-40: 1) Ὁ Βαλάκ ἐξέρχεται εἰς συνάντησιν τοῦ προφήτου, στ. 36. 2) Εἰς τὴν πρώτην συνομιλίαν ὁ Βαλαάμ ἀνακοινᾷ ὅτι θὰ εἴπῃ «τὸ ῥῆμα ὃ ἐάν ἐμβάλλῃ ὁ Θεὸς εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ», στ. 37-39. 3) Δῶρα τοῦ Βαλάκ πρὸς τὸν Βαλαάμ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, στίχ. 40, 4) Τὴν ἐπομένην ὁ Βα-

λάκ ἀναβιβάζει τὸν προφήτην εἰς τὴν πόλιν Βαάλ, στίχ. 41.

II.— Ὁ Βαλαάμ προφητεύει περὶ τοῦ ἐνδόξου μέλλοντος τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, 21,1-24,25: α) Ἡ πρώτη προφητεία, 23,1-12: 1) Ἡ προσφορὰ θυσίας, στ. 1-3α. 2) Ὁ Θεὸς φανερώνει εἰς τὸν Βαλαάμ τὴν βουλήν αὐτοῦ, στ. 3β-6. 3) Ἡ προφητεία τοῦ Βαλαάμ, στ. 7-10 4) Ἐπίλογος τοῦ γεγονότος, στ. 11-12.— β) Ἡ δευτέρα προφητεία 23,13-26: 1) Ἡ θυσία, ἡ ἀποκάλυψις τῆς θείας βουλῆς, στ. 13 16 2) Ἀνακοίνωσις τῆς νέας προφητείας πρὸς τὸν Βαλάκ, στ. 17-24. 3) Ἐπίλογος, στ. 25-26.— γ) Τρίτη προφητεία, 23,27-24,14: 1) Ἡ Θυσία, 23,27-30. 2) Ἡ προφητικὴ ἔκστασις τοῦ Βαλαάμ 24,1-2, 3) Ἡ προφητεία, στ. 3-9. 4) Ἐπίλογος: ὁ παράφορος θυμὸς τοῦ Βαλάκ κατὰ τοῦ προφήτου, στ. 10-11. 5) Ἡ θαυμασία ἐμμονὴ τοῦ Βαλαάμ εἰς τὰς προφητικὰς ἀπόφασιν αὐτοῦ, στ. 12 14.— δ) Τετάρτη προφητεία, ἡ ὄραιοτέρα καὶ σημαντικώτερα πασῶν. 24,15-24: 1) Πρῶτον μέρος τῆς προφητείας ταύτης: ἡ προαγγελία περὶ τῆς ἐλεύσεως καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Μεσσοῦ, 24,15 19. 2) Δεύτερον μέρος, στ. 20: μελλοντικὴ καταστροφὴ τοῦ Ἀμαλήκ. 3) Τρίτον μέρος, στίχ. 21-22: ἡ μελλοντικὴ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων αἰχμαλωσία τῶν Κεναίων, 4) Τέταρτον μέρος, στ. 23 24: ἡ μελλοντικὴ καταστροφὴ τῶν Ἀσσυρίων.— ε) Ἀναχώρησις τοῦ τε Βαλαάμ καὶ τοῦ Βαλάκ. 24,25. Πρὸλ. 31,8.

III.— Τὸ ἁμάρτημα τοῦ Ἰσραὴλ ἐν ταῖς στέππαις Μωάβ. 25,1-18. α) Ἡ ἠθικὴ παρεκτροπὴ τοῦ λαοῦ καὶ ἡ προσκύνησις τῶν εἰδώλων ἐν Σαττείν, 25,1 5: 1) Τὸ ἁμάρτημα, στ. 1-3α. 2) Ἡ ὄργη τοῦ Θεοῦ, στ. 3β-5. - β) Ὁ ἐνθεὸς ζῆλος τοῦ Φινεὲς καὶ ἡ ἀντάμειψις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ 25,6-15: 1) Ἡ γενναία πράξις τοῦ Φινεὲς, στ. 6 9. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀντάμειψις, στ. 10 13. Πρὸλ. καὶ Κριτὰς 20, 28—γ) Θεία ἀπόφασις ἐξοντώσεως τῶν Μαδιανιῶν, 25,16-18.

E. I. K.

ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ Ι. ΚΟΤΣΩΝΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΩΝ

Ἡ ἔρευνα τῶν ζητημάτων τῆς ἐποχῆς τῶν κατακομβῶν, ὅτε ὁ Χριστιανισμὸς, ὡς θρησκεία διωκομένη, περιελάμβανε, κατὰ τὸ πλεῖστον, μόνον ἕσους ἐκ βαθείας πεποιθήσεως προσήρχοντο πρὸς αὐτόν, εἶναι ἰδιαίτερος ὠφέλιμος, διότι παρουσιάζει, τρόπον τινά, ἀγνότερον βίον καὶ ἐπομένως καὶ παρορμητικὰ ἰσχυροτέρας πρὸς ἀνώτερα καὶ εὐγενέστερα ἰδεώδη, τῶν ὁπίων ἢ σπουδῆ καὶ ἡ μελέτη εἶναι ὠφέλιμος καὶ ἐπιβεβλημένη οὐ μόνον εἰς τὴν παρεῦσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν. Τοῦτο βεβαίως δὲν σημαίνει ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἦσαν τέλειοι καὶ ἥρωες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δυστυ-

χῶς υπῆρξαν Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ἀξιοὶ τοῦ ὀνόματός των, ἢ δὲ κακία καὶ ἡ ἀμαρτία ἐπλεόναζε πολλάκις εἰς σημεῖον, τὸ ὅποτον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν.

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἐθίγη, ὅχι διότι θὰ ἠθέλωμεν νὰ μειώσωμεν τὴν λάμπην τῶν Χριστιανῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων τῆς ἱεράς δι' ἅπαντας ἡμᾶς ἐποχῆς ταύτης, πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει πάντες οἱ χριστιανοὶ πασῶν τῶν γενεῶν νὰ τρέφωσι θαυτάτον καὶ ἀπειριόριστον σεβασμόν, ἀλλὰ διότι θὰ ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἴμεθα αἰσιοδοξότεροι καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀτομικὴν ἡμῶν ὡς χριστιανῶν πρόοδον καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνίας γενικώτερον, ἐλπίζοντες, ὅτι θὰ ἠδυνάμεθα καὶ ἡμεῖς, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη τῶν πρώτων ἐκείνων ἀφοσιωμένων μαθητῶν τοῦ θεοῦ διδασκάλου, ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνία, νὰ φθάσωμεν εἰς ἡθικὸν ὕψος ἀνάλογον πρὸς τὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Κατακομβῶν.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς τὸ θέμα περὶ τῆς χριστιανικῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας μ. Χ. συνδέεται ἀναποσπάτως πρὸς δύο ἄλλα ζητήματα, ἢτοι τὸ τοῦ γάμου¹ καὶ τὸ τῆς τεκνογονίας, νομίζομεν ἀπαραίτητον νὰ σημειώσωμεν πρῶτον ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν δύο τούτων σπουδαιωτάτων διὰ τὴν σύμπληξιν καὶ θεμελίωσιν τῆς οἰκογενείας ζητημάτων.

Καὶ πρῶτον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, εἶναι πλάνη οἰκτρὰ νὰ νομίζωμεν, ὅτι οἱ πρῶτοι χριστιανοί, ἀποβλέποντες εἰς τὴν παρθενίαν ὡς πρὸς ἰδεώδες, δὲν ἐτίμων ἐπαρκῶς τὸν γάμον, ἢ ἔτι μάλλον, ὅτι ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τι ἐφάμαρτον ἢ ἀπρεπές. Τοῦτο εἶναι μίᾳ ἀπὸ τὰς συνήθεις συκοφαντίας, τὰς ὁποίας οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ συχνὰ προσάπτουσι κατ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ μελετήσωσι τὰ πράγματα, ἀπλῶς καὶ μόνον, ἵνα τὸν παραστήσωσιν ὡς ξένον πρὸς τὴν ζωὴν καὶ συνεπῶς ἀκατάλληλον, ἵνα λαμβάνηται σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ σχέσεων ἡμῶν.

Βεβαίως υπῆρξαν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἄνθρωποι, φέροντες τὸ ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, οἱ ὅποιοι, ἐξ ὑπερασκητικῶν ὁρμώμενοι πνεύματος, ἀπέρριπτον τὸν γάμον ὡς τι κακόν, οὗτοι ὁμοῦς εἶναι οἱ αἰρετικοί², τῶν ὁποίων τὰς ἰδέας ἐπολέμησεν ἡ Ἐκκλησία, τοῦ πολέμου τούτου ἀρχομένου ἤδη ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Α' Τιμ. 4,3). Ἡ Ἐκκλησία οὐ μόνον κατεπολέμησε τὴν αἰρετικὴν ταύτην ἀντίληψιν, ἀλλὰ καὶ θετικῶς ἐδίδαξε τὴν ἀξίαν τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ γάμου. Ὁ Χριστιανισμὸς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπορρίπτῃ καὶ νὰ περιφρονῇ τὸν γάμον ἐφ' ὅσον διὰ τὴν παραστήσῃ τὴν σχέσιν τῆς ψυχῆς ἐκάστου τῶν πιστῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γέ-

νει πρὸς τὸν Χριστόν, χρησιμοποιοῖ τὴν εἰκόνα-τῆς νύμφης «κεκοσμημένης τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς» (Ἀποκ. 21,2).

Ἀφ' ἐτέρου ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ὅποιος ἔγραψε τὰ συγγράμματά του περὶ τὸ ἔτος 200 μ.Χ., ἐμιλῶν περὶ τῶν παρθένων καὶ περὶ τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν³ θεωρεῖ αὐτὰς ἀναντιρρήτως ἐξ ἴσου ἀγίας ἐν Κυρίῳ, νομίζων ὅτι καὶ ὁ γάμος, ὡς καὶ ἡ παρθενία, ἔχει «ἰδίας λειτουργίας καὶ διακονίας τῷ Κυρίῳ διαφερούσας»⁴. Ἐκαστον χριστιανὸν θεωρεῖ ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἐν Κυρίῳ γάμον ἢ τὴν παρθενίαν⁵, φρονῶν δὲ ἔτι ἡ ἀνάληψις τῶν οἰκογενειακῶν θαρῶν εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀνδροπρεπῆς ἀρετῆ⁶, ἀποκηρύσσει ὡς ἀνανδρίαν τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς φροντίδος περὶ τῆς οἰκογενείας ἐπὶ οἰωδήποτε λόγῳ ἀκόμη καὶ χάριν μοναχικῆς ἀσκήσεως, νομίζων ὡς ἀνδρὸν καὶ ἀσθενῆ τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν μετὰ τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τέκνων του συμβίωσιν⁷.

Ὅμοια διδάσκουσιν ὁ ἐκ τῶν πρώτων ἐπισκόπων τῆς Ἀντιοχείας Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, ὁ μαρτυρήσας περὶ τὸ 110-115 μ.Χ., ἐν Ρώμῃ⁸, ὁ Ἰουστίνος, ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυς⁹, καὶ ἄλλοι.

Πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην σύμφωνος εἶναι καὶ ἡ πράξις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἠδὲ λόγει τὸν γάμον, θεωροῦσα αὐτὸν ὡς μυστήριον καὶ ἀπαιτοῦσα τὴν ἐν Κυρίῳ καὶ κατόπιν ἀδείας τοῦ

3. Αὐτόθι III, κεφ. XII, 88,3, Stählin σ. 236,32-237-4 ἀλλὰ καθάπερ ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, ἵνα ἡ ἀγία καὶ τῷ σώματι καὶ τῷ πνεύματι (Α' Κορ. 7,34) οὕτω καὶ ἡ γεγαμημένη τὰ τοῦ ἀνδρός καὶ τὰ τοῦ κυρίου μεριμνᾷ ἐν κυρίῳ, ἵνα ἡ ἀγία καὶ τῷ σώματι καὶ τῷ πνεύματι ἄμφω γὰρ ἀγία ἐν κυρίῳ, ἢ μὲν ὡς γυνή, ἢ δὲ ὡς παρθένος.

4. Αὐτόθι III, κεφ. XII, 79,5 Stählin, σ. 231,28-30 ἔχει γὰρ ὡσπερ ἡ εὐνοῦχια οὕτω καὶ ὁ γάμος ἰδίας λειτουργίας καὶ διακονίας τῷ κυρίῳ διαφερούσας, τέκνων λέγω κήδεσθαι καὶ γυναικός.

5. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. III, κεφ. XII, 86,1 Stählin, II, 235,20 ἐξ. «καὶ καθόλου πᾶσαι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἀποστόλου...οὐδαμοῦ γάμον ἠθέτησαν τὸν σῶφρονα, ἀλλὰ, τὴν ἀκολουθεῖν σῶζουσαι τοῦ νόμου, πρὸς τὸ εὐαγγέλιον ἀποδέχονται ἐκάτερον, τὸν τε εὐχαρίστως τῷ Θεῷ γάμῳ κεχηρμένον σωφρόνως τὸν τε εὐνοῦχῶς ὡς ὁ κύριος βούλεται συμβιῶντα, καθὼς «ἐκλήθη ἕκαστος», ἐλόμενον ἀπαιτῶς καὶ τελείως».

6. Κλήμ. Στρωμ. VII, κεφ. XII, 70,7 Stählin, III, 51,5 ἐξ. «καὶ τῷ ὄντι ἀνὴρ οὐκ ἐν τῷ μονῆρῳ ἐπανελεσθαι δεῖκνυται εἶον, ἀλλ' ἐκεῖνος «ἀνδρας νικῆ» ὁ γάμῳ καὶ παιδοποιῆσιν καὶ τῇ τοῦ οἴκου προνοίᾳ ἀνηθόνως τε καὶ ἀλυπήτως ἐγγυμασάμενος, μετὰ τῆς τοῦ οἴκου κηδεμονίας ἀδιάστατος τῆς τοῦ Θεοῦ γενόμενος ἀγάπης, καὶ πάσης κατεξανισταμένος πείρας τῆς διὰ τέκνων καὶ γυναικὸς οἰκετῶν τε καὶ κτημάτων προσφερομένης».

7. Αὐτόθι II, κεφ. XXIII, 142,1 Stählin σ. 191,15-16 ἡδὲ δὲ ἀνδρὸν καὶ ἀσθενῆ τὴν μετὰ γυναικὸς καὶ τέκνων φεύγειν συμβίωσιν.

8. Ἰγνάτιος πρὸς Πολύκαρπον, κεφ. V, 1 «ταῖς ἀδελφαῖς μου προσάλαει, ἀγαπᾷν τὸν κύριον, καὶ τοῖς συμβίοις ἀρκεῖσθαι σαρκὶ καὶ πνεύματι ὁμοίως καὶ τοῖς ἀδελφοῖς μου παράγγελε ἐν ὀνόματι I. X., ἀγαπᾷν τὰς συμβίους ὡς ὁ κύριος τὴν ἐκκλησίαν».

9. Ἰουστ. Α' Ἀπολ. 29,1 «ἢ τὴν ἀρχὴν οὐκ ἐγαμοῦμεν εἰ μὴ ἐπὶ παιδῶν ἀνατροφῆς, ἢ παραιτούμενοι τὸ γήμασθαι τέλειον ἐνεκρατευσόμεθα».

1. Εἰδικὴν μονογραφίαν περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας ἐξέδωκεν ὁ H. Preisker ὑπὸ τὸν τίτλον, Christentum und Ehe in den ersten drei Jahrhunderten, 1927.

2. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ., III, κεφ. VI, 1-2 Stählin, σ. 200, 30-34 «ἀλλ' οἱ μὲν ἀπὸ Μαρκίωνος...ἀπέχεσθαι γάμου οὐ βούλονται». Γενικώτερον δὲ οἱ λεγόμενοι ἐγκρατίται.

Ἐπισκόπου σὺναψιν αὐτοῦ¹⁰. Παρέχουσα δὲ ἡ Ἐκκλησία τὴν πρὸς τὸν γάμον εὐλογία τῆς πλήρης καὶ ἀνεπιφύλακτον ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς συζύγους ἀφ' ἐτέρου ὠρισμένας ὑποχρεώσεις, μὴ ἐπιτρέπουσα νὰ ἐκλαμβάνωνται αἱ σύζυγοι ὡς ἐρωμέναι¹¹, ἀλλ' ἀπειτούσα, ὅπως ἐκπληρῶται ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου, ἤτοι ἡ παιδοποιεῖα.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἡ Ἐκκλησία εἶχε νὰ παλαίση διμέτωπον ἀγῶνα. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐναντίον τῶν αἵρετικῶν, οἱ ὅποιοι, θεωροῦντες τὴν συζυγικὴν σχέσιν ὡς τι τὸ μικρόν, ἀπέφευγον καὶ ἀπεκήρυττον ταύτην¹², ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐναντίον τῶν ὀρθοθεϊῶν τῶν εἰδωλολατρῶν. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς αἵρετικούς, ἐξυψοῦσα καὶ ἐξαγιαζούσα τὴν ἀπὸ Θεοῦ δοθεῖσαν λειτουργίαν τῆς ἀναπαραγωγῆς, ἐτόνιζεν, ὅτι ἀγιαζέται ὁ γάμος, ἐὰν γίνηται καὶ ἐξακολουθῆ, ὑφιστάμενος κατὰ Θεόν¹³, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν συζύγων σχέσις μὴ ἀντικειμένη πᾶσι πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀπολύτως σύμφωνος οὖσα πρὸς αὐτήν (πρὸλ. Α' Τιμ. 5, 14 «δούλομαι οὖν τὰς νεώτερας γαμεῖν, τεκνογονεῖν» καὶ αὐτόθι 2, 15), οὐδόλως εἶναι τι τὸ μικρόν¹⁴, καὶ ὅτι ἐὰν τις συνάψας γάμον, θέλη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπέχων τῆς παιδοποιεῖας προτιμώτερον θὰ ἦτο ἐὰν ἔμενεν ἐξ ἀρχῆς ἄγαμος¹⁵.

10. Ἰγνάτιος πρὸς Πολύκαρον, V, 2. Πρέπει δὲ τοῖς γαμοῖσι καὶ ταῖς γαμουμέναις, μετὰ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου τὴν ἑνωσιν ποιησάσαι, ἵνα ὁ γάμος ἢ κατὰ κύριον καὶ μὴ κατ' ἐπιθυμίαν πάντα εἰς τιμὴν Θεοῦ γινέσθω. Πρὸλ. καὶ Callisti, Epist. II, V, PG 10, 128. Quisquis ergo non est legitime conjunctus, vel absque dotali titulo ac benedictione sacerdotis constat copulatus.

11. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμμ. II κεφ. XXII, 143, 1 σ. 192, 5 «μηδ' ὡς ἐρωμέναις χρῆσθαι ταῖς γαμεταῖς προστάτων καὶ στιχ. 1-12 πᾶν οὖν εἴ τι ρηπαρόν καὶ μεμολυσμένον ἐπιτήθευμα ἀφαγιεστόν τοῦ γάμου».

12. «Τοιαῦτα καὶ νῦν ἐκλήσαν οἱ δυσώνημοι, διαβάλλοντες... γάμον, τεκνογονίαν» Ἀποστ. Διατ. VI, 16, 3. = Funk, 339, 22 Πρὸλ. αὐτόθι, VI, 10, 2. = Funk, 323, 11 ἔξ.

13. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμμ. IV, κεφ. XX, 126, 1 Stählin, σ. 304, 1-5 «ἀγιαζέται γὰρ καὶ γάμος κατὰ λόγον τελειομένου, ἐὰν ἢ συζυγία ὑποπίπτῃ τῷ Θεῷ καὶ διοικῆται» μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφροῦν πίστει, ἡγιασμένων τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς καὶ λελουμένων τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ καὶ ἐχόντων τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος· πιστός γὰρ ὁ ἐπαγγελλόμενος (Ἐβρ. 10, 22 ἔξ.).

14. Αὐτόθι III, κεφ. V, 46, 5-47, 1 σ. 27, 23-29 «μικρὸν δὲ εἶναι τὴν συνουσίαν λέγοντες οὗτοι οἱ τὴν σύστασιν καὶ αὐτοὶ ἐκ συνουσίας εἰληφότες πῶς οὐκ ἂν εἴεν μικροί; Τῶν δὲ ἁγιασθέντων ἄγιον οἶμα καὶ τὸ σπέρμα. Ἠγιασθῆναι μὲν οὖν ἡμῖν ὀφείλει οὐ μόνον τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος καὶ ὁ βίος καὶ τὸ σῶμα· ἐπεὶ τίνι λόγῳ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἡγιασθῆναι λέγει τὴν γυναῖκα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός ἢ τὸν ἀνδρα ἀπὸ τῆς γυναικός; (πρὸλ. Α' Κορ. 7, 14. Καὶ τοῦ αὐτ. Στρωμμ. III, κεφ. XII, 83, 1, Stählin II, 234 «οὐ γὰρ... παιδοποιεῖας ἀφίστησι (δηλ. ὁ Κύριος) τοὺς πιστεύοντας, οὐ ἐδελυσσόμενος ἀνθρώπου γένεσιν». Πρὸλ. καὶ «γάμον νόμιμον καὶ καίθων γένεσιν τίμιον καὶ ἀρόλοντον εἶναι πιστεύομεν» (Ἀποστ. Διατ. VI, 11 σ. = Funk, 325, 24). «οὐκοῦν ἐὸ γάμος τίμιος» καὶ τιμὸς καὶ ἡ τῶν καίθων γένεσις κατὰ ἀρὰ οὐδὲν γὰρ κακὸν ἐν τῷ καλῷ ὑπάρχει» (αὐτόθι VI, 28, σ. (= Funk, 377, 29 ἔξ.).

15. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμμ. III, κεφ. X, 68, 1-4. Stählin, II, 226, 31-227, 8. Ἀλλὰ κἄν εὐζωνός τις εἴηαι θέλη οὐκ αἰροῦμενος τὴν παιδοποιεῖαν διὰ τὴν ἐν παιδοποιεῖα ἀσχολίαν. «μενέτω», φησὶν ὁ ἀπόστολος, «ἄγαμος, ὡς καγῶ». ἔστι μὲν καὶ μετὰ τῶν σωφρόνων γημάντων καὶ

Διότι σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι ἡ γέννησις τέκνων¹⁶, τὰ ὅποια, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Κλήμεντος, τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τοῦ Χριστιανικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπως θὰ ὀνομάζετο διὰ τοῦ συγγρόνου ὄρου ἢ Ἀλεξανδρινῆ Σχολῆς, εἶναι τὰ ἄνθη τῶν σαρκικῶν λειμώνων, τὰ ὅποια δρέπεται ὁ θεὸς γεωργός¹⁷, δεικνυομένου τοιοῦτοτρόπως τοῦ ὕψους τῆς λειτουργίας τῆς τεκνογονίας, οἱ καρποὶ τῆς ὁποίας, ἀποτελοῦντες εὐλογία τοῦ Κυρίου, ἀνήκουσι κατὰ φυσικὴν συνέπειαν εἰς Αὐτόν.

Ἀποτελεῖ δὲ τρανὸν δεῖγμα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας, τὴν ὅποیان ἀπέδιδεν ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἰς τὸν γάμον καὶ τὴν γέννησιν τέκνων, τὸ γεγονός. Ἔτι εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην Θεῖαν Λειτουργίαν, ἡ ὅποια διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἐν ταῖς λεγομέναις Ἀποστολικαῖς Διαταγαῖς, εἰς μὲν τὰ εἰρηνικὰ ὑπῆρχεν ἰδιαιτέρα αἰτήσις ὑπὲρ τῶν ἐν συζυγίαις καὶ τεκνογονίαις. (Ἀποστ. Διατ. VIII, 10, 10, Funk, 490, 8), εἰς δὲ τὴν εὐχὴν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θ. Εὐχαριστίας ὁ ἱερεὺς ἐδέετο «ὑπὲρ τῶν ἐν παρθενίᾳ» καὶ εὐθὺς ἀμέσως «ὑπὲρ τῶν ἐν σμνοῦς γάμοις καὶ τεκνογονίαις» (αὐτόθι VIII, 12, 44 Funk, 512, 114).

(Συνεχίζεται)

τεκνοποιησάντων ὁ Θεὸς δι' υἱοῦ. ἔστι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐγκρατευσάμενου λογικῶς ὁ αὐτὸς ὡσαύτως Θεός. Τοῦ αὐτοῦ Στρωμμ. III, κεφ. IX, 67, 1-2, Stählin, II, 298, 19-30 «μητ' οὖν ἀμόρτημά τις ἠγείσθω τὸν γάμον τὸν κατὰ λόγον, εἰ μὴ μικρὰν ὑπολαμβάνει παιδοτροφίαν (πολλοὶ γὰρ ἐμπαλιν ἀτεκνία λυπηρότατον) μητ' ἂν μικρὰ ἢ παιδοποιεῖα φαίνεται τινι μεταπερισσῶσα τῶν θεῶν διὰ τὰς χροιώδεις ἀσχολίας, μὴ φέρων [δ] οὗτος εὐκόλως τὸν μονήρη βίον ἐπιθυμείτω γάμον. Ἐπεὶ τὸ εὐάρεστον μετὰ σωφροσύνης ἀβλαβὲς καὶ κύριος ἕκαστος ἡμῶν συγγάνει τῆς περὶ τέκνων γονῆς αἰρέσεως, συνερῶ δ' ὅπως τῇ προφάσει τοῦ γάμου, οἱ μὲν ἀπεσχρημένοι τούτου μὴ κατὰ τὴν ἁγίαν γυνῶσιν εἰς μισανθρωπίαν ὑπερρῶσαν καὶ τὸ τῆς ἀγάπης οἴχεται παρ' αὐτοῖς οἱ δὲ ἐνοχθεῖντες καὶ ἠδοναθῆσαντες τῇ τοῦ νόμου συμπεριφορᾷ, ὡς φησὶν ὁ προφήτης, «πικρῶσι θησαν τοὶς κτήνεσιν».

16. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμμ. II, κεφ. XXIII, 137, 1, Stählin, II, 188, 26 «γάμος μὲν οὖν ἐστὶ σύνθετος ἀνδρός καὶ γυναικός... ἐπὶ γησίων τέκνων ἰσορῶν. τοῦ αὐτ. Παιδ. II, 10, 83, 1, Stählin, I, 203, 3 «τοὺς δὲ γεγαμηκόσι σκοπὸς ἢ παιδοποιεῖα, τέλος δὲ ἡ εὐτεκνία».

17. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. II, κεφ. VIII, 71, 1 Stählin, I, 200, 15 «στέφανον μὲν γυναικὸς τὸν ἀνδρα ὑποληπτέον, ἀνδρός δὲ τὸν γάμον, ἄνθη δὲ τοῦ γάμου τὰ τέκνα ἡμῶν. ἂ δὴ τῶν σαρκικῶν λειμώνων ὁ θεὸς δρέπεται γεωργός «στέφανος δὲ γερόντων τέκνα τέκνων δόξα δὲ παισὶν οἱ πατέρες» (= Παρ. 17.6).

ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΤΕΣΗ

ΕΓΓΡΑΦΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΣΚΥΡΟΥ

Τὸ παρελθὸν θέρος, μεταβάντες εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν πατρίδα, Σκύρον, ἐπεσκέψθημεν σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ Ἀρχαιολογικὸν αὐτῆς Μουσείου, ἐν ᾧ εὐρηγται οὐ μόνον ἀρχαιολογικῆς ἀξίας ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ ἐγγράφα, σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς.

Ταῦτα, δωρηθέντα ὑπὸ κατοίκων τῆς νήσου, ἀποτελοῦσιν οἵοναι συλλογὴν, μὴ συμπληρωθεῖσαν εἰσέτι

δι' ὄλων τῶν ἀπαραιτήτων ἐγγράφων, πρὸς ἐπαρκῆ τοῦ μελετητοῦ τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἐξυπρέτησιν· ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, καὶ ἐκ τῶν ἤδη ἀπαρτιζόντων ταύτην τοιούτων, δύναται οὗτος, ἀρμόμενος πληροφορίας, νὰ χρησιμοποιήσῃ ταύτας ὡς συμπαραμαρτούσας τοῖς λοιποῖς αὐτοῦ ἐπιστημονικῶς βοηθήμασι, πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ, δι' οὗ ἀσχολεῖται ἱστορικοῦ, τῆς νήσου θέματος.

Καὶ ἐνῶ, ἰδιαίτατα, ἡ λαογραφία τῆς νήσου ἔτυχεν ἰδιαζούσης προσοχῆς, ὁρθῶς δὲ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἤς ὁ πυρὴν ἐξικνεῖται μέχρις αὐτῶν τῶν Ὀμηρικῶν ἐτῶν, ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῆς ἱστορία δὲν ἔτυχεν οἷας ἤρμοζε προσοχῆς καὶ ἐρεῦνης, παρὰ τὰς μεμονωμένας καὶ σποραδικὰς περὶ ταύτης εἰδήσεις.

Ἡ τοιαύτη ἔλλειψις μελέτης, ἐξεταζούσης συστηματικώτερον τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου ἀπὸ τῆς πλευρᾶς ταύτης, καθίστατο αἰσθητῆ, τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ Σκύρος δὲν ὑστερεῖ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησιαστικῆς, ἅτε τῆς ἰδρύσεως τῆς ἀνωτάτης πνευματικῆς αὐτῆς ἀρχῆς, τῆς Ἐπισκοπῆς δηλονότι, ἀναγομένης εἰς τὸν 4ον μ.Χ. αἰῶνα, κατὰ τὰ μέχρι σήμερον ἐπιστημονικὰ δεδομένα.

Οὕτως ἐγεννήθη ἡμῖν ὁ ἱερὸς πόθος τῆς συγγραφῆς μελέτης ἀφορώσης τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐξέλιξιν τῆς Ἐπισκοπῆς Σκύρου, ἐκπληρωθεῖς, Θεοῦ εὐδοκήσαντος, διὰ τῆς ἐκδόσεως τοιαύτης, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐπισκοπὴ Σκύρου ἀπὸ τοῦς αἰῶνας».

Καὶ εἶναι κατὰ πάντα φυσικὸν παντὶ ἀσχολομένῳ εἰς τὴν μελέτην οἰοῦντι ἕνα θέματος, ἐν τῇ, πρὸς εὔρεσιν πηγῶν, ἐρεῦνῃ, νὰ προσπέσωσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ καὶ ἕτερα ἐγγράφα ἢ παρεμφερῆ πρὸς τὸ ἀπασχολοῦν αὐτὸν θέμα ἢ ἀλλοῖου περιεχομένου, καὶ τὰ ὅποια νὰ κινήσωσι τὸ διαφέρον τοῦτου· ἐντεῦθεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐρεῦνῃ πρὸς εὔρεσιν πηγῶν καὶ βοηθημάτων διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ὡς ἄνω ἡμῶν μελέτης, εὔρομεν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς νήσου καὶ ἔγγραφα, ὧν τὸ περιεχόμενον κατωτέρω παραθέτομεν.

Καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι ταῦτα, ἐλάχιστα ἐκ τῶν πολλῶν ἐμοίων τοῦτου, ἔχουσι τοπικὴν καὶ κατ' ἀκολουθίαν περιορισμένην σημασίαν, ἅτε ἀφωρῶντα ἐνεργείας καὶ ἀποφάσεις προσώπων, συνδεσάντων τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν μετὰ τῆς νήσου, πάντως ὅμως συμβάλλουσι καὶ ταῦτα εἰς τὴν ἐρευναν τῆς τε θύραθεν καὶ ἐκκλησιαστικῆς τῆς πατρίδος ἡμῶν ἱστορίας.

I.

Ἀποφαισι Ἐπισκόπου Σκύρου Ἰωάσαφ[†]

† Ὁ Σκύρου Ἐπίσκοπος Ἰωάσαφ ἐπιβεβαιοῖ

† προκαθημένης τῆς ταπεινότητος ἡμῶν καὶ συνοδικῶς διατελούσης μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν ἐντιμοτάτων κληρικῶν καὶ χρησίμων ἀρχόντων, παραστὰς ὁ κύρ μανόλης τζεκούρη² ἐνεφανίσθη κάμνωντας ἄγωγῆν

1. Ἐπεσκόπησεν ἀπὸ τοῦ ἐτους 1771—1793. Περὶ τοῦτου, ὡς καὶ περὶ τοῦ τελευταίου Ἐπισκόπου Σκύρου Γρηγορίου, οὕτινος κατωτέρω δημοσιεύομεν ἔγγραφα, ὁμιλοῦμεν ἐν τῇ μνημονευθείσῃ ἡμῶν μελέτῃ «Ἡ Ἐπισκοπὴ Σκύρου ἀπὸ τοῦς αἰῶνας».

2. Μέλη τῆς οἰκογενείας ταύτης κατέλαθον ἐξεχούσας διοικητικὰς ἐν τῇ νήσῳ θέσεις.

κατὰ τῆς ἄννης γεωργαντῆ, ζητῶν παρ' αὐτῆς ἀσλανία 500 ἤτοι πεντακόσια, ὁ ὁποῖος μανόλης τὰ ἔδωκε μὲ τὸν λόγον τῆς ῥηθείσης ἄννης εἰς τὴν πόλιν¹ τοῦ ἀββαθωνιαστικοῦ τῆς μανόλης σφυρίδου, γράφοντας χρεωστικὴν ὁμολογίαν εἰς ὄνομα τῆς ἄννης εἰς τοὺς ἀφαστ; αὐγούστου κγ νὰ τρέχωσι μὲ τὸ διάφορόν τους τὰ δέκα πρὸς ἑνδεκα ὄθεν γυρεύοντας ὁ ῥηθεῖς μανόλης τὰ χρεωστούμενα ἄσπρα ἀπὸ τὴν ἄνναν, προφασίζεται ἡ αὐτὴ ἄννα πῶς δὲν εἶπε τῷ μανόλῃ νὰ δώσῃ τὰ ἄσπρα πρὸς τὸν ἀββαθωνιαστικόν τῆς ὁ δὲ κύρ μανόλης παρέστησεν ἐνώπιον τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, καὶ τῶν ἐντιμοτάτων κληρικῶν μάρτυρας ἀξιολόγους καὶ ἀξιοπίστους, οἱ ὅποιοι μαρτυροῦσιν ἐν φόβῳ θεοῦ καὶ καθαρῷ συνειδῶτι πῶς ἤκουσαν ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος τῆς ἄννης νὰ δώσῃ ὁ κύρ μανόλης τὰ ἄσπρα πρὸς τὸν ἀββαθωνιαστικόν τῆς μανόλην σφυρίδου, καὶ αὐτὴ νὰ τὰ ἀποκρίνει. οἱ ὅποιοι μάρτυρες εἶναι οὗτοι, ὁ παπᾶ κύρ γεώργιος τοῦ μηκέ, καὶ ὁ κύρ ἀνδρέας παπαγεωργίου, παρ' ὧν ἡμεῖς πληροφορηθέντες μετὰ τῶν ἡμετέρων κληρικῶν, ἀπεφασίσαμεν δικαίως καὶ εὐλογοφανῶς νὰ μὴν ὑστερηθῇ ὁ κύρ μανόλης τζεκούρη τὸ δίκαιόν του, τὰ χρεωστούμενα πεντακόσια ἀσλανία ἀπὸ τῆς προειρημένης ἄννης γεωργίου γεωργαντῆ, ἀλλὰ νὰ τὰ λαμβάνῃ παρ' αὐτῆς χωρὶς τινος ἀντιλογίας. Τοῦτου χάριν καὶ δέδοται τὸ ἡμέτερον συνοδικὸν γράμμα καὶ ἀποφασιστικὸν τῷ διαληφθέντι κύρ μανόλῃ τζεκούρη ἀντιγεγραμμένον τῇ σφραγίδι καὶ ἐπιγραφῇ τῆς ἡμῶν ταπεινότητος καὶ ταῖς τῶν ἐντιμοτάτων κληρικῶν (ἰδίας). ὑπογραφαῖς ὑπογεγραμμένον².

ἄσφα ὀκτ ἰδ

δημήτρης γι�ροβη; σακελλάρης

Σταμάτοις

Νικόλλας...καὶ πρῶτωπαπας

δημήτρης τζεκούρη...

σταμάτης τουλατζη;

Ἰωάννης τοῦ γεόργη

δμήτρης. ...

(Συνεχίζεται)

1. Ἡ ἐπομένη λέξις εἶναι λιαν δυσανάγνωστος.
2. Ταύτης τῆς ἀποφάσεως περικοπὴν παραθέτομεν ἐν τῇ ῥηθείσῃ ἡμῶν μελέτῃ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ βαθυτέρα ἀνάγκη.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντιουαρίας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανός, Ἐξαρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ τὴν Δυτικὴν καὶ Κεντρικὴν Εὐρώπην καὶ ἕτεροι προῖστάμενοι Ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπηύθυναν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ γῆς πιστούς, καλοῦντες αὐτοὺς εἰς σύντονον προσευχὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Ἐκ τῆς ἐκκλήσεως ταύτης παραθέτομεν τὴν κατωτέρω περικοπὴν.

«Ἡ βαθυτέρα ἀνάγκη τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀνάπτυξις ἐδ-
θέος πνεύματος, τὸ ὅποτον θὰ ἐδηγήσῃ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς ἡγέτας αὐτῶν εἰς τὴν προσπάθειαν, ὅπως ἀποθῶσι καλοὶ γείτονες, ἐδραιώσωσι τὴν μεταξὺ τῶν πίστιν καὶ ἀσέπτωνται

σὺγί μόνον περὶ ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Δὲν εἶναι τούτο τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ νόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. τὸν ὅποιον Αὐτὸς ἤλθε νὰ θεμελιώσῃ καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ; Ὁφείλομεν νὰ ἐμολογήσωμεν, ὅτι τὰ ἔθνη ἐν ταῖς πρὸς ἄλληλα σχέσεσιν ἔχουσιν ἀπομακρυνθῆ. διὰ τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀδικίας, ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς τούτου ἰδεώδους. Ἀναβίωσιν τῆς πίστεως εἰς τὸ ἰδεώδες τούτου χρειάζεται σήμερον ὁ κόσμος, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν παρούσαν κατάστασιν τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀταξίας, εἰς ἣν ἔχει περιέλθῃ. Ἀλλὰ τὸ φρόνημα τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄπλοον ἰδεώδες· εἶναι καὶ δῶρον τοῦ Θεοῦ, δοθὲν διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ὑπεσχέθη, ὅτι ὁ Θεὸς ἔα δῶρον τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐκζητούντας αὐτόν.

Καὶ ὀλίγον καιοτέρω

«Τίς, πιστεύων εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ, ὅτι δυνατόν νὰ συμβῶσι μεγάλα ἐν, καθ' ἅπασαν τὴν χριστιανωσύνην, τὰ πλήθη τῶν χριστιανῶν ἐτίθεντο κατὰ τὰς παρρούσας στιγμὰς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ προσήχοντο ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ εἰς τὸν Θεόν, ἱκετεύοντα Αὐτόν, ὅπως κατευθύνῃ τὰς καρδίας καὶ τὰς διανοίας τῶν λαῶν καὶ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν, ὥστε νὰ ἐγκαιθροθῇ ἡ δικαιοσύνη, ἡ εὐδοκία καὶ ἡ εἰρήνη εἰς δόξα κληρον τὸν κόσμον;»

Πράγματι ἡ μὴ καταφυγὴ ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσιν εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον χρειάζεται ἡ παραπαίονσα καὶ παρασσομένη ἀνθρωπότης εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἄνευ αὐτοῦ ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἀγάπην, χαρὰν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρησιμότητα, ἀγαθωσύνην, διότι ταῦτα εἶναι καρποὶ τοῦ Πνεύματος.

Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπισταμένος Σύνθεμος Προσευχῆς καὶ Λατρίας προσθεύει διαρκῶς. Ἐἰς ἐκ τῶν ἰθυόντων αὐτοῦ διεπίστωσε τελευταίως, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ Moody οὐδεμία συγκέντρωσις συνήθροισε τόσοσὺ πιστοῦς, ὅσους αἱ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τούτου συγκροτηθεῖσαι κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας συνελεύσεις. Μέλη τοῦ Συνδέσμου τελοῦν συχνὰς λειτουργίας ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Ἔναι ἤδη γνωστὴ ἡ ἀπλὴ προσευχὴ τὴν ὅποιαν ἕκαστος μέλος ἐπαναλαμβάνει τὴν μεσημβρίαν ἐκάστης ἡμέρας, τὴν ὑπανθιμίζομεν ὁμῶς καὶ πάλιν: «Δώρησαι ἡμῖν, Κύριε, εἰρήνην διαρκῆ καὶ πλήρωσον τὴν καρδίαν μου, ὡς καὶ τὴν καρδίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.»

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσάνθου συνήλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν διαορευσασαν ἐβδομάδα εἰς τέσσαρας συνεδριάσεις, ἀσχοληθεῖσα τοῦτο μὲν περὶ τὴν ἐπίλυσιν ὑπερρεσιακῶν ζητημάτων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν ἀναθεώρησιν καὶ ἐπεξεργασίαν τοῦ σχεδίου τοῦ νέου Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νόμου.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Προέδρου αὐτῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέδραμεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Πεντέλης, τελέσσασι δοξολογίαν καὶ δέησιν ὑπὲρ τῆς Μονῆς καὶ τυχούσα προφρόνων καὶ δαυριλῶν περιουτήσεων ἀπὸ τοῦ Ἡγουμένου, ἀρχιμ. Προκαπίου Παπαθεοδώρου, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέφρασε πρὸς αὐτοὺς τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς διὰ τὴν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ ἱεροπρέπειαν καὶ τὸ σεμνὸν ἦθος τῶν ἐν αὐτῇ ἐγκαταβιούντων.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου τῶν Ἀνταλλαγίμων Κοινωνικῶν Περουσιῶν ἀνεκοίνωσε πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον διὰ τοῦ Μακ. αὐτῆς Προέδρου, ὅτι εὐγνωμόνως ἀπεδέξατο πρότασιν αὐτῆς περὶ διαρρυθμίσεως τοῦ ἐν τῷ Ἀ΄ Νεκροταφίῳ Ἀθηνῶν κειμένου τάφου τοῦ ἀει-

μνήστου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ 5'. διαπάναις τοῦ Ταμείου, ἡ δὲ Ἱερά Σύνοδος παρεκάλεσε τὸν Μακ. αὐτῆς Πρόεδρον, ὅπως διαβιβάσῃ τῷ ἀποστόλῳ καὶ φιλοτίμῳ ἐργαζομένῳ Ὁργανισμῷ τούτῳ τὰ συγκατητήρια αὐτῆς διὰ τὴν εὐσεβῆ καὶ πατριωτικὴν αὐτοῦ πράξιν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σύρου κ. Φιλάρετον τετραήμερον ἀδειαν ἐλεύσεως εἰς Ἀθήνας πρὸς διεκπεραιώσιν ὑπηρεσιακῶν τῆς Ἱ. αὐτοῦ Μητροπόλεως ὑποθέσεων, εἰς δὲ τὸν Σεβ. Μητρ. Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Κίριλλον εικοσήμερον καὶ εἰς τὸν Σεβ. Μητρ. Κεφαλληνίας κ. Γερμανόν, δεκαήμερον πρὸς λουτροθεραπείαν.

Τῇ προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σεργῶν κ. Κωνσταντίνου ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπρότεινεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, ὅπως κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβεύων αὐτονομίας κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἔχῃ ἕτ' ὄψιν αὐτῆς καὶ τὸν καὶ τὴν Ἰωακείμ Σταυρίτην, σώματα ἐκ πνιγμοῦ τὸν στρατιώτην Παῦλον Γαλανόπουλον.

Ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου κατεδικάσθησαν ὁ ἱερομόναχος Γεράσιμος Βοάκας, ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Βαρσῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας εἰς ἰσόβιον ἀγίαν, ὁ μοναχὸς Ἰωακείμ Βαζρατῆς, ἀδελφὸς Ἱ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φωκίδος, εἰς ἀποβολὴν τῆς Ἱ. Μονῆς μετ' ἀφαιρέσεως τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, ὁ ἱερεὺς Χρήστος Μπουγαλιῆς, ἐφημέριος τῆς Ἁγιοπηγῆς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος, ἐπὶ σκανδάλῳ εἰς ἐξάμηνον ἀγίαν ἄνευ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν, οἱ ἱερεῖς 1) Παῦλος Παπαθεοστομάκης, ἐφημέριος Κονίτης, 2) Χρήστος Παλιῶν, ἐφημέριος Πουρνιῆς, 3) Γεώργιος Παπαγιάννου, ἐφημέριος Γαοίτης, 4) Βασίλειος Κίσσας, ἐφημέριος Στρούσιανης, 5) Θωμᾶς Νικολάου, ἐφημέριος Στομίου καὶ Κεφαλοῦ 6) Ἰωάννης Τζιμουράκης, ἐφημέριος Φούρκας, 7) Κωνσταντίνος Τσίγγας, ἐφημέριος Ζέρας, 8) Δημήτριος Καθάριος, ἐφημέριος Καντινίου, 9) Γεράσιμος Σχίζας, ἐφημέριος Ἠλιοφράγης, 10) Νικόλαος Πορέσης, ἐφημέριος ἁγίας Βαρβάρας καὶ 11) Γεώργιος Παῖσιου, ἐφημέριος Πεζλαίου, κληρικοὶ ἅπαντες τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρσινόουπόλεως Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης, ἐπὶ συμφωνίᾳ εἰς τριετή ἀγίαν, Ἰωάννης Χασιώτης, ἐφημέριος Χορτεροῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου, εἰς καθάρισιν, Γεώργιος Παπαδόπουλος, ἐφημέριος ἁγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς 13μηνον ἀγίαν μετὰ παύσεως ἐκ τῆς θέσεως καὶ Ἐμμανουὴλ Αἰβαλιώτης, ἐφημέριος ἁγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς 6μηνον ἀγίαν μετὰ στερήσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἐπὶ τελέσει κωλομένου γάμου, ἀρχιμ. Σωφρόνιος Γιαλούσης, τῶς ἐφημέριος Ἱ. ναοῦ ἁγ. Κωννου καὶ Ἐλένης, Ν. Ἰωνίας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διὰ τέλεσιν γάμου ἄνευ ἐπισκοπικῆς ἀδείας, εἰς ἐξάμηνον ἀγίαν. Ἐπὶ τῆς ἐποθέσεως τοῦ ἱερέως Γεωργίου Χαρολαμποπούλου, ἐφημερίου Ἀβδήμητης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος, ἐπιστραφεῖσης παρὰ τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἐπανεκδικασίν πρὸς τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, ἀπεφάνθη τοῦτο, ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἀποτελοῦσαν δεδικασμένον.

Τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγ. Πάντων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν ἐν τῷ ἑορτάζοντι Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν ἁγ. Πάντων Καλλιθέας.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρασε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολ. Διακονίας.

Ἀποφάσει τῆς Α. Μακαριότητος οἱ ἱεροψάλται θὰ διορίζωνται ἐν Ἱ. Ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ προηγουμένην δοκιμασίαν αὐτῶν ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καταρτισθείσης καὶ ἀποτελούμενης ἐκ τῶν 1) Σεβασμ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰακωβίου κ. Εἰρηναίου ὡς Προέδρου 2) τοῦ πανοσιολογ. Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. κ. Γερβασιῶ 3) τοῦ Διακόνου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου 4) τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μουσικολογ. κ. Ε. Φαρλέκα 5) τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν καὶ 6) τοῦ Ἱεροψάλτου κ. Δ. Δημητριάδου.

— Ὡς ἀντιπρόσωτο τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου οἱ Θεοφ. Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Βορσθένης καὶ Ταλαντίου παρέστησαν ὁ μὲν ἐν Πειραιεῖ, ὁ δ' ἐν Ἀθήναις εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρυμάτος τμήματος προστασίας βρεφῶν, ὄργανωθεῖσας ἑορτὰς ἀπονομῆς βραβείων καὶ ἐπαίνων εἰς τὸ ὑγιέστερα βρέφη.

— Ἐκ προσώπου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου παρέστη εἰς τὰς ἐν Ν. Σμύρῃν Γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν σχολείων ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ πανοσιολ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς παρέστη εἰς τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασοῦ δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου ἑορτὴν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῶν σχολῶν τοῦ Συνδέσμου.

— Ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ τῶν Ρουμάνων ὁ Ἐλληνορουμανικός Σύνδεσμος ἐτέλεσεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασοῦ λαμπρὰν ἑορτὴν, εἰς ἣν παρέστη ἕκ προσώπου τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Ἡ Ἐλληνοαμερικανικὴ πνευματικὴ ἔνωσις ἐποίησατο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασοῦ τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν, καθ' ἣν παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιον ὁ Ἀνάτορος Ταξίαρχος τοῦ Φοίνικος διὰ τὰς πολυτίμους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

— Χοροστατοῦντος τοῦ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνόδων Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὁρους κ. Σωκράτους, ἐκφωνήσαντος καὶ κατάλληλον ἐπιμνημόσυνον λόγον, ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 4 τ. μ. εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου Καρύστη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τῶν ἰδρυτῶν καὶ εὐεργετῶν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασοῦ», εἰς τὸ ὅποιον παρευρέθησαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Συλλόγου πολλὰ μέλη καὶ οἱ συγγενεῖς τῶν μεταστάντων.

— Ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνόδων Σεβ. Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιαντίτης κ. Διόδωρος, παρὰ κληθεῖς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου «οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι», ὡμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ «Νίκη τοῦ Χριστοῦ».

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἶναι ἀξία πολλῆς προσοχῆς ἡ κίνησις, ἣτις παρατηρεῖται τελευταίως ἐν Ἀγγλίᾳ περὶ τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἰδρυθεῖσαν καὶ εἰς αὐτὴν ἀνήκουσαν ὀργάνωσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Στρατὸς τῆς Ἐκκλησίας», ὅστις ἐώρησε κατ' αὐτὰς τὴν πεντηκοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Τμήματος Ἀνδρῶν. Ἡ δρᾶσις τοῦ στρατοῦ τούτου εἶναι εὐρύτατα γνωστὴν ἀνά τὸν χριστιανικὸν ἀλλὰ καὶ εἰδωλολατρικὸν κόσμον λόγῳ τῆς αὐταπαρηγήσεως καὶ τῆς πλήρους ἀφοσιώσεως μεθ' ἧς ἐργάζονται τὰ μέλη του. Χιλιάδες ἀποκλήρων τῆς ζωῆς εὗρον εἰς τοὺς κόλπους του σωτηρίαν καὶ περίθαλψιν. Νέοι καὶ νέαι, οἵτινες εἶχον παρασυρθεὶ ἀπὸ τὸ κῆμα τῆς ἁμαρτίας καὶ εἶχον μεταβληθῆ εἰς κοινωνικά ναυάγια, ἀπέβησαν καὶ πάλιν, χάρις εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἐργατικοὶ καὶ ὠφέλιμοι πολῖται. Παραλλήλως ὁμως πρὸς τὴν κοινωνικὴν ταύτην δρᾶσιν, πλείστα ὅσα μέλη τῆς ὀργανώσεως ταύτης ἐδέχθησαν μετὰ κατάλληλον προπαρασκευὴν νὰ ἀποσταλῶσιν ὡς ἱεραπόστολοι εἰς διαφόρους χώρας ἐνθα ἦδη ἐργάζονται διὰ τὰ ἐλκυσσοῦσι καὶ ἄλλας ψυχὰς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὅλη δὲ ἡ δημοουργικὴ πνοή, ἣτις διαθεῖ τὸν Στρατὸν τοῦτον τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ἀκάματον ὑπερενενηκοντούνην «νέον», ὡς τὸν ἀποκαλοῦσι, Prebendary Carlila, ἰδρυτὴν καὶ ἀρχηγόν του, ὅστις εἰς πᾶσαν στιγμὴν τοῦ βίου του κατεῖχετο ἀπὸ τὴν πεποιθῆσθαι ὅτι μόνη ἰκανὴ δύναμις νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀπειλουμένην καταστροφὴν ἦτο ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ δύναμις αὕτη ἦτο ἐκεῖνη, ἣτις τοῦ ἔδωκε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ τεράστιον ἔργον τῆς δημιουργίας τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀγγέλλεται ἐς Ἱαπωνίαν ὅτι ἐπίκειται ἡ ψήφισις νομοσχεδίου, ἀφορῶντος εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων. Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νό-

μου τούτου οὐδεμία θρησκευτικὴ ὀργάνωσις δύναται νὰ συσταθῆ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ, μετὰ προηγουμένην ὑποβολὴν ἐκθέσεως περὶ τῆς πίστεως ἢ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐνδιαφερομένης ὀργανώσεως. Ἐπιτευχθεῖσις τῆς ἀδείας τοῦ ὕπουργοῦ οὐδεμία τροποποίησις δύναται νὰ ἐπέλθῃ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ τυπικόν, τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸ πεδῖον δράσεως ταύτης. Ἐκίστη τοπικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ διορίσῃ ἐπίσημον αὐτῆς ἐκπρόσωπον, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ διαχειρίζεται ὑπευθύνως τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς. Ἐὰν Ἐκκλησία τις δὲν ἐκπροσωπηταὶ ἐπίσημως, θεωρεῖται ὡς παρανόμως ὑφισταμένη καὶ διαλύεται ὑπὸ τοῦ νομάρχου ἢ τῆς οἰκείας ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, προβλεπομένων δ' ὡσαύτως καὶ διαφόρων ποινῶν διὰ τοὺς παραβαίνοντας τὰς διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ νόμου. Δεδομένου ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἦτο μέχρι τοῦδε νομικῶς κατοχυρωμένος, δέον ὅπως πᾶσι αἱ χριστιανικαὶ ὁμολογίαι καὶ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νόμου τούτου ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος του. Αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ ὁμολογίαι καὶ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, αἵτινες ἤθελον συμμορφωθῆ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω νόμου, θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ ὀργανωθῶσι εἰς νομικὰ πρόσωπα, ἔχοντα τὴν ἰκανότητα νὰ ἀποκτώσι περιουσίαν, νὰ ὑποκειμένην εἰς δήμεσιον λόγῳ χρέους καὶ ἀπαλλασσόμενα παντὸς φόρου. Ὁ νόμος οὗτος, ὅστις μέχρι τῆς τελικῆς του διαμορφώσεως ὑπέστη πολλὰς τροποποιήσεις, ὑποβληθεῖσας ὑπὸ τῶν ἱθυνόντων Ἱαπωνίαν χριστιανῶν, θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐπιτυχίας αὐτῶν ἐν Ἱαπωνίᾳ. Πράγματι διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ὁ Χριστιανισμὸς τίθεται ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ τῶν ἄλλων θρησκειῶν τῆς χώρας, λαμβάνει νόμιμον ὑπόστασιν καὶ παύει νὰ θεωρῆται, ὡς μέχρι τοῦδε συνέβαινε, ὡς τι τὸ παρεῖσατον καὶ ξένον εἰς τὸν θρησκευτικὸν κόσμον τῆς Ἱαπωνίας. Οὗτος ἀναγνωρίζεται καὶ ἐπίσημος ἡ θεοστυχία ἐπιδρασίς, τὴν ὁποίαν ἤσκησε καὶ ἀσκέει ὁ Χριστιανισμὸς ἐπὶ τῆς ὅλης ζωῆς τῆς χώρας.

— Τριάκοντα δύο Ἐκκλησίαι διαφόρων χωρῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τρεῖς Ὁρθόδοξοι, ἀπήνησαν καταφατικῶς εἰς πρόσκλησιν ὅπως συμμετάσχωσι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

— Κατὰ τὴν σύσκεψιν τῶν μελῶν τῆς προσωρινῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπεφασίσθη, ὅπως ἐν τῷ πεδίῳ τῆς δράσεως τοῦ Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ, ὀρισθῆ ἰδιῶν πρόσωπον, τὸ ὅποιον θὰ φροντίσῃ γενικῶς διὰ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς πρόσφυγας, κυρίως τοὺς χριστιανοὺς τοιούτους. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνετέθη εἰς τὸν Λρα Freudeberg, ἐπιφορτισμένον τὰ βοηθῆ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐπιτροπὰς τῶν διαφόρων χωρῶν, συντονίζων τὰς προσπάθειάς των διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν προσφύγων εἰς ἄλλας ἡμεῖρους, καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὸ συναίσθημα τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τῶν χριστιανῶν πρόσφυγων εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐκεῖνας, αἵτινες μέχρι τοῦδε δὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὸ συγκεκριμένον τοῦτο ἔργον τῆς οἰκουμενικῆς ἀλληλοβοηθείας ἀπέναντι τῶν θλιβομένων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

— Ἐν Μιννεαπόλει τῶν Ἡν. Πολ. τῆς Ἀμερικῆς πλεόν τῶν δέκα χιλιάδων καθολικῶν καὶ προτεσταντῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων παρευρίσκοντο εἰς ἀρχιεπίσκοπος, εἰς ἐπίσκοπος καὶ πολλοὶ ἱερεῖς καὶ ἀστροτες, συνεκεντρώθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἵνα συζητήσωσιν ἐπὶ τῆς τηρητέας στάσεως ἐνώπιον τῶν τελευταίων παγχοσμίων γεγονότων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Murray, λαβὼν τὸν λόγον, ἐτόνισεν κυρίως τὴν ἀνάγκην εἰλικρινοῦς συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ, ὑπεθυμίας, ἐν τέλει, εἰς τοὺς ἀκροατὰς του τοὺς περὶ ἀγάπης λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπήλυθε εἰς τοὺς μαθητὰς Του. «Ἡ ἀγάπη αὕτη, εἶπε, πρέπει νὰ ἐμπνέη καὶ νὰ συνδέη πάντας τοὺς χριστιανοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Χρυσοστόμου εὐρέθη μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ κατωτέρω βιβλιοκρισία, γεγραμμένη διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ὡς ἀκριβῶς ἔχει.

Τὰ δύο νέα βιβλία τοῦ κ. Α. Καλλιμάχου «Τὸ Εὐαγγέλιον

εις την σύγχρονον κοινωνίαν» και «Οί νικηταί της ζωής» αποτελούν μίαν νέαν εκδήλωσιν ισχυράς πνευματικής εξέλιξεως, της οποίας τόσα δείγματα παρέσχε μέχρι τούδε ο συγγραφεύς διά τών έργων του. Η αξιοθαύμαστος πνευματική γονιμότης του συγγραφέως, ή οποία είνε πρωρισιμένη να τροφοδοτήση τούς αποδήμους Έλληνας της Αμερικης με μίαν μακράν σειράν διδακτικών διδλίων, τὰ οποία θά τούς στηρίξουν εις τὰ ιδεώδη της θεοσεκείας και της πατριδος διά τών οποίων και μόνον θά δυναθούν να σωθούν ως Έλληνας εν μέσω του περιβάλλοντος εις τό οποίον ερίσκονται χωρίς να παύσουν να είνε χρηστοί και ενάρετοι Αμερικανοί πολίται. Ως Έλληνας μόνον θά ήμπαρόσουν να διαδραματίσουν σπουδαίον πρόσωπον εις τόν νέον κόσμον, άλλως θ' άφορμωθούν και θά χαθούν.

Από της απόψεως ταύτης ο κ. Καλλιμάχος αποδαινει πολύτιμος εθνικός εργάτης και διδάσκαλος διά τούς εν Αμερικη Έλληνας, αλλά και γενικώτερον τοιούτος αποβλίνει διά πάντας τούς Έλληνας διά τούς οποίους είνε χρήσιμα τὰ διδλία του.

Τ' άνωτέρω δύο νέα βιβλία του, άφθονα παρέχοντα διδάγματα και άναφερόμενα εις την σύγχρονον θερησκευτικήν και κοινωνικήν ζωήν, διακρίνονται ως και τὰ προηγούμενα διά την πολυμάθειαν και την θαύτητα της σκέψεως και την θαφίλειαν τών παραδειγμάτων και της επιτυχιστάτης προσαρμογής των πρός τὰ εξεταζόμενα θέματα. Υφος γοητευτικόν και έκθεσις ζωηρά συναρπάζουσα τόν άναγνώστην. Έξαιρετικώς επιτυχής είνε ή ψυχολογική άνάλυσις τών χαρακτήρων και αί άνάγλωφοι παραστάσεις των. Ελέγχονται τὰ έλαττώματα τών Έλλήνων αλλά και εξαίρονται αί μεγάλοι άρεται των, προβάλλονται δε πρός μίμησιν τὰ καλύτερα εν της ιστορίας παραδείγματα και προσάγονται λίαν ευστόχως γνώμαι τών σοφών, δι' εκάστην περίπτωσιν και κατακλείουν την έκθεσιν πάντοτε βαδυστόχιστα συμπεράματα.

Γ. Θ. Παναγοπούλου, Άρος Νομικής, δικηγόρου, *Περί τών Οικουμενικών Συνόδων και τών επί της εποχής τών σχέσεων εκκλησίας και Πολιτείας*, Αθήναι 1939, 113 σ. Έν τη εϋσυνόπτη ταύτη μονογραφία ο κ. Π. επιτυγχάνει να δώση σαφή γενικήν περι τών Οικουμενικών Συνόδων εικόνα, έκθέτων εν όλοις τούς προκαλέσαντας την σύγκλησιν αϋτών λόγους και δίδων εν συντόμω τό περιεχόμενον, εν υποσημειώσεσι δε και τό καίμενον τών σπουδαιότερων εν τών όφ' εκάστης θεσπισθέντων Ι. κανόνων. Μετά την ιστορικήν ταύτην επισκόπησιν (σ 37—93) ε.σ. ποιετάν κανονικάς τινάς παρατηρήσεις επί του σπουδαιοτάτου ζητήματος τών σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας κατά την εποχήν τών Οικουμενικών συνόδων, δίδων τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά και καθορίζων, ότι ή Πολιτεία εν ταίς πρός την Εκκλησίαν σχέσεσιν αϋτης απέβλεπε πάντοτε εις την έδραιώσιν και έπάρρωσιν του έργου της Εκκλησίας, τό όπολον ώς ταύτως σκοπεί εις την πόσοδον και την εϋδαιμονίαν του Έθνους. Ο κ. Π. είναι άξιος συγχαρητήριον διά την πλουσίαν χρησιμοποίησιν τών πηγών, της παραθέσεως του κειμένου τών εξ αϋτών σπουδαιότερων μεγαλως βοηθούσης τόν άναγνώστην εις τόν σχηματισμόν ιδίας και σαφούς αντίληψεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΕΦΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
(Ρουμανία)

Η εν Στεφανουπόλει (Μπρασοβ) της Ρουμανίας Έθνική Έλληνική Εκκλησιαστική Κοινότης ζητεί ως εφημέριον αϋτης κατάλληλον ιερέα θεολόγον. Διά πλείονας πληροφοροφίας οι ενδιαφερόμενοι δύνανται να απευθυνθώσιν προς την Αρχιεραμειτείαν της Ιερās Συνόδου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Τρίκκης και Σταγών

Προκειμένου να προδώμεν εις ανακήρυξιν υποψηφίων προς πλήρωσιν δι' εκλογής της κενής θέσεως εφημερίου του ιεροϋ ναού άγιου Χαράλαμπος του χωριου Ριζαριου, προσκα-

λοδμεν τούς βουλομένους και κειτημένους τὰ υπό του άρθρου 66 § 4 του άναγκ. νόμου 1369 όριζόμενα προσόντα, ίνα μέχρι της 1ης Ιουλίου 1939 υποβάλωσιν ήμιν τὰ σχετικά πιστοποιητικά Έν Τρικκάλοις τη 1 Ιουνίου 1939.

† Ο Τρίκκης και Σταγών Πολύκκρος

Ι. Μητρόπολις Μαντινείας και Κυνουρίας

Χηρευσάσης της θέσεως εφημερίου εν τη ένορία Κακουρίου Μαντινείας καλούνται οι έχοντες τὰ νόμιμα και κανονικά προσόντα και επιθυμούντες να Ιερατευτώσιν εν αϋτη, ίνα εντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης εις τό Δελτίον «Εκκλησία», υποβάλωσιν ήμιν δι' αϋτήσεως των τὰ υπό του άρθρου 68 του νόμου 1369)1938 «περι ιερών ναών και εφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά. Εί: ταϋτα άπαρκειτήτως να επισυναφθή και πιστοποιητικόν κοινωνικών φρονημάτων του Υπουργείου Δημσίας Ασφαλείας. Έν Τριπόλει τη 15 Μαΐου 1939.

† Ο Μαντινείας και Κυνουρίας Γερμανός

Ι. Μητρόπολις Μεσσηνίας

Καλοδμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ νόμιμα και κανονικά προσόντα εντός μηνός από της δημοσιεύσεως της παρούσης εν τη «Εκκλησία» όπως υποβάλωσιν τη καθ' ήμάς Ι. Μητρόπολι: τὰ υπό του άρθρου 68 του Άναγκ. Νόμου 1369 «Περί ι. ναών και εφημερίων» όριζόμενα πιστοποιητικά, ως και πιστοποιητικόν κοινωνικών φρονημάτων, προκειμένου να προδώμεν εις την ανακήρυξιν υποψηφίων ιερέων της χηρευσάσης ένορίας άγιος Παρασκευής Αλωνίων. Έν Καλαμαις τη 1η Ιουνίου 1939. † Ο Μεσσηνίας Πολύκκρος

Ι. Μητρόπολις Πατρών

Καλοδμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ υπό του άρθρου 66 § 4 του Άναγκ. Νόμου 1369)38 όριζόμενα προσόντα όπως εντός μηνός από σήμερα υποβάλωσιν τη καθ' ήμάς Ιερχ Μητρόπολει τὰ υπό του άρθρου 68 του αϋτου Νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά ως και πιστοποιητικόν κοινωνικών φρονημάτων, προκειμένου να προδώμεν εις ανακήρυξιν υποψηφίων εν ταίς ένορίαις Προαστείου (Μποζαίτικα) και Απιδεώνος. Έν Πάτρας τη 6η Ιουνίου 1939. Ο Μητροπολίτης και α.α. Ο Αρχιερ. Επίτροπος. † Αρχ. Δημ. Θεοδόσης

Ι. Μητρόπολις Σεργών

Προκειμένου να προδώμεν εις ανακήρυξιν υποψηφίου προς πλήρωσιν δι' εκλογής της χηρευσάσης θέσεως εφημερίου θέσει του άρθρου 68 του νόμου 1369)38 της ένορίας Εδαγγελιστρίας Σεργών προσκαλοδμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, όπως μέχρι της 22 Ιουνίου τρ.μ. υποβάλωσιν ήμιν τὰ σχετικά πιστοποιητικά αϋτών διά τὰ περαιτέρω. Έν Σεργαίς τη 21 Μαΐου 1939.

† Ο Σεργών Κωνσταντίνος

Ι. Μητρόπολις Κρήτης

Καλοδμεν τούς βουλομένους και έχοντας τὰ υπό του νόμου περι ιερών ναών και εφημερίων απαιτούμενα προσόντα διά να καταλάβωσι την κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού εφημερίου της ένορίας Αιμένος Χερσονήσου Πεδιάδος όπως υποβάλωσιν ήμιν εντός ενός μηνός από σήμερα τὰ υπό του άρθρου 68 του αϋτου Νόμου όριζόμενα έγγραφα προκειμένου να γίνη ανακήρυξις υποψηφίων προς πλήρωσιν δι' εκλογής της άνωτέρω χηρευσάσης θέσεως. Έν Ηρακλείω τη 5 Ιουνίου 1939. † Ο Κρήτης Τιμόθεος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι ανταλλάσσοντες Περιοδικά, Βιβλία και παντός είδους έντυπα, ν' αποστέλλωσι τούτα εις τό εξής εις την κάτωθι διεύθυνσιν (Περιοδικόν «Εκκλησία» όδός Φιλοθέης άριθ. 19, Αθήνας).

ΕΠΙΣΗΣ τὰ παντός είδους έμβάσματα, συνδρομαί κλπ. ύπερ του Δελτίου «Εκκλησία», δέον ν' αποστέλλονται διά ταχ. επιταγής εις τόν Διαχειριστήν του Δελτίου κ. **Κωνστ. Γ. Μπώνην**, Γραφεία Περιοδικού «Εκκλησία» όδός Φιλοθέης άριθ. 19, Αθήνας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΗΣ

Τύποις «Φοίνικας», όδός Λεωνότου 4. - Τηλ. 54-229